

Sygn. akt V CSK 206/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku I. D.

o zmianę orzeczenia o przyjęciu do domu pomocy społecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca .../15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Osoba przyjęta do domu pomocy społecznej bez jej zgody wniosła skargę kasacyjną, której treść jest niezmiernie zawiła. W szczególności brak w niej wyodrębnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia - skarżąca uzasadnia potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania w kontekście kolejno podnoszonych w niej zarzutów, co zaciera granicę między uzasadnieniem zarzutów skargi a uzasadnieniem wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania. Jak się wydaje, kluczowym argumentem mającym uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania jest jej oczywista zasadność. Nie jest to zarzut trafny, bowiem Sąd II instancji kompletnie zbadał merytorycznie postanowienie Sądu I instancji, a w szczególności przeprowadzone przez ten Sąd postępowanie dowodowe, mające na celu ustalenie, czy uległy zmianie okoliczności uzasadniające umieszczenie wnioskodawczyni w domu pomocy społecznej bez jej zgody. Na etapie postępowania kasacyjnego nie jest już możliwe prowadzenie postępowania dowodowego. Trudno wskazać, jakie jeszcze środki dowodowe Sąd II instancji powinien przeprowadzić. Być może będzie zasadne ponowne wystąpienie z wnioskiem za jakiś czas, gdy nowe okoliczności, związane z pobytem w domu pomocy społecznej i wykazaniem zdolności do samodzielnej egzystencji poza takim domem, pozwolą na zmianę orzeczenia. W skardze pełnomocnik z urzędu nie zamieścił wniosku o zasądzenie dla niego kosztów za sporządzenie skargi.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

